

קָבֵץ

שיחות מזהרא"ש

בעניני מחאת עמלק וימי הפורים ומצוותיהם

*

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומתקנים,
אשר מתוך חנה נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקון
העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים
אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת

מין מזהרא"ש שליט"א

יבאר מעלת שבת זכור ששמחים עם מחאת עמלק בלי ספקות, ועגון תענית אסתר
והתפלה אז, וזמן קהלה לכל - שלמות האחרות. ומעלת מחצית השקל שהוא הצדקה
קדם תפלת פורים, ונוראות ההתעוררות והתקמים שמתעוררים בעת קריאת המגלה, ועגון
השמחה של פורים והשתנה בדת והרבות בתפלות ובקשות שקל הפושט ידו בתפלה
נותנים לו.

יצא לאור ערב שבת קדש פרישת תצנח זכור - תשע"ג

על ידי תלמידיו מתיבתא היכל הקדש

חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תוכבי"א

שיחות נפלאות מאת כבוד קדשת מרן מוהר"א שליט"א
בעניני שבת זכור, תענית אסתר, מחצית השקל, מגילת אסתר
וקדשת חג הפורים

יבאר מעלת שבת זכור ששמחים עם מחאת עמלק בלי ספקות, וענין תענית אסתר והתפלה אז, וזמן קהלה לכל – שלמות האחרות. ומעלת מחצית השקל שהוא הצדקה קדם תפלת פורים, ונוראות ההתעוררות והרחמים שמתעוררים בעת קריאת המגלה, וענין השמחה של פורים והשתיה בדת והרבות בתפלות ובקשות שכל הפושט ידו בתפלה נותנים לו.

פְּרִשַׁת זְכוֹר

הקדוש ברוך הוא מוחה את עמלק בשעת קריאתנו ועלינו לשמוח

מוהר"א שליט"א נ"י אומר, שבשעת קריאת פרישת זכור צריך כל יהודי להיות בשמחה עצומה על שזוכה עכשיו למחות שמו של עמלק, כי אף על פי שאין בידינו היום לילך ולמחות שמו של עמלק בידיים ממש, אבל בשעת קריאת פרישת זכור, שהיא מצות עשה מדאורייתא, הקדוש ברוך הוא מבטיח לנו שהוא יתברך בעצמו ימחה אותו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסיקתא דרב כהנא פרישה יג) אומר להם: הקדוש ברוך הוא, עשו את שלכם – "תמחה את זכר עמלק" (דברים כה, יט), ואני אעשה את שלי, כי מחה אמחה את זכר

עֲמֶלֶק (שְׁמוֹת יו', יד), וְכֵן אָמְרוּ בַּמִּדְבָּר (תַּנְחֻמָּא בִּי תַצֵּא), תִּהְיוּ אַתֶּם מִזִּכְרֵי שְׁמוֹ מִלְמַטָּה וְאֲנִי מוֹחֵק שְׁמוֹ מִלְמַעְלָה, וְלִכֵּן בְּשִׂאנְחָנוּ עוֹשִׂים שְׁלָנוּ, לְקִרְוֹת אֶת פְּרִשַׁת זְכוּר בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וּמְקוּיִם וּמְצַפִּים אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִמְחָה אוֹתוֹ לְגַמְרֵי, עַל יְדֵי זֶה זוֹכִים סוּף כָּל סוּף לְרֵאוֹת בְּמַחֲיִת זְכוּר שֶׁל עֲמֶלֶק.

עֲמֶלֶק שָׂרֵשׁ הַחֲטָאִים וְנִתְבַּטַּל בְּכָל דּוֹר

וְאָמַר מוֹתְרָא"ש נ"י, שְׁעַל כָּל אָדָם לְדַעַת, שְׁעֲמֶלֶק הוּא הַשָּׂרֵשׁ שֶׁל הַיִּצָּר הָרַע, וְכִמּוֹ שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית ו', ה): "וְכָל יִצָּר מַחְשְׁבַת לְבוֹ רַק רַע' כָּל הַיּוֹם" – סוּפֵי תַבּוֹת עֲמֶלֶק, וְכֹאֲשֶׁר מוֹחִים זְכוּר שֶׁל עֲמֶלֶק – מוֹחִין אֶת זְכוּר שֶׁל הַיִּצָּר הָרַע, שֶׁהוּא הַשָּׂרֵשׁ שֶׁל כָּל הַחֲטָאִים, וְכִמּוֹ שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹנָא א' טו, יח): "לֵךְ וְהַחֲרַמְתָּה אֶת הַחֲטָאִים אֶת עֲמֶלֶק". וְאֵף עַל פִּי שְׂאִין הַמְּחָאָה נְגַמְרַת בְּפַעַם אַחַת, כִּי לֹא בְּפַעַם אַחַת זוֹכִים לְמַחֲוֹת כְּחוֹ שֶׁל הַיִּצָּר הָרַע לְגַמְרֵי, אֲבָל בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה מְקַבְּלִים כְּחוֹת חֲדָשִׁים לְמַחֲוֹת זְכוּר שֶׁל עֲמֶלֶק שֶׁהוּא הַיִּצָּר הָרַע, וּמַחְלִישִׁים אֶת כְּחוֹ, עַד שֶׁלְּסוּף יִהְיֶה נְמָחָה שְׁמוֹ לְגַמְרֵי, שְׂזִהוּ מַה שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יו', טז): "מְלַחְמָה לַח' בְּעֲמֶלֶק מִדֵּר דֵּר", שֶׁבְּכָל דּוֹר וְדוֹר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ לוֹחֵם עִמּוֹ, וּמַחְלִישׁ אֶת כְּחוֹ עַד שְׂיִהְיֶה נְמָחָה לְגַמְרֵי,

ובכל שאדם בוסף ומשתוקק למחות זכרו של היצר הרע, ורוצה להתקדש ולהטהר מטמאתו וקלפתו של עמלק, בן הקדוש ברוד הוא מוחה ומבטל כחו ממונו עד שזוכה למחות זכרו לגמרי.

הספקות על המצוות – שרשם בעמלק

ואמר מוֹתְרָא"ש נ"י, שאחד מעקרי תהבולותיו של עמלק שהוא היצר הרע, הוא הספקות והבלבולים שנכנסים בדעת האדם בכל פעם, האם יוצא ידי חובתו עם המצוות שעושה או אולי אינו מקים אותם כראוי כלל, שהם בלליות החששות והחמרות היתרות שנכנסים במח אדם בכל פעם שרוצה לקיים רצונו יתברך, כי עמל"ק בגימטריא ספ"ק, וזהו מעקרי תהבולותיו, למלא את מח האדם עם ספקות, כמו שכתוב (שמות יז, מז): "היש ה' בקרבנו אם אין", הפתוב אצל מלחמת עמלק, ועל ידי זה מונע את האדם משמחת המצוות. כי באמת, ראוי לאדם לשמוח בשעת קיום המצוות בשמחה שאין לה קץ, כי אין עוד שמחה כמו מי שזוכה לקיים רצון מלך מלכי המלכים הקדוש ברוד הוא, אבל מיד שנכנס במוחו ספקות וחששות: "האם באמת קימתי את המצוה? אולי לא קימתי המצוה כלל?" בזה נשבת כל זכר של שמחה, ומתמלא עצבות ומרה

שחזרה רחמנא ליצלו, כי אינו יודע אם קיים המצוה, ובזה גברה ידו של עמלק שכל קלפתו היא בלבולים וספקות.

להתעלם מהלבולים ולשמוח בשמחת המצות

ולכן תקף ומיד בשנכנס במח אדם איזה ספק ובלבול: "האם קימתי את המצוה באמת?" ידע נאמנה, שזה בא מקלפתו של עמלק שרוצה למנוע אותו משמחת המצוות, ולא ישמע אליו כלל, כי רבנו ז"ל כבר למד אותנו (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יט) אשר שלמות המצוות היא – בשמקים אותן בשמחה, ובתמימות ופשיטות גמורה, ואין צריכים שום חמרות יתרות כלל, וכן אמר (שיחות הר"ן סימן רלה) שאין אחד שיכול להתפאר שיכול לקיים רצונו יתברך בשלמות, ולא נתנה תורה למלאכי השרת. העקר הוא רצונות וכסופים ולעשות כפי יכולתו, וכבר אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן מד) שאינו מחמיר שום חמרא כלל.

במקום לשמוח על מהאת עמלק מתעסקים בהומרות יתרות

ואמר מוהר"א ש"נ, שזה דבר פלא, שדיקא במצוה זאת של קריאת פרשת זכור יש לבני אדם כל מיני חששות ובלבולים: "אולי לא

יציאתי ידי חובת הקריאה פראוי, וחוששים ודואגים על זה מאד, עד שיש בני אדם שהולכים מבית הכנסת לבית הכנסת לשמע קריאת פרשת זכור עוד הפעם ועוד הפעם, אולי עדוין לא יצאו ובמקום לשמוח בשמחה שאין לה קץ, שתהלה לאל זכו לשמע פרשת זכור, ויתחילו עם שמחה עצומה למחות זכרו של עמלק מן העולם, במקום זה מתמלאים עם עצבות ומרה שחורה, ונותנים פה לקלפת עמלק לשלוט בעולם, רחמנא ליצלן, ולכן החכם הפבין מדעתו ישמע פרשת זכור היטב בשמחה עצומה, ויבקש מהקדוש ברוך הוא שיזכה למחות זכרו של עמלק ותיצר הרע מן העולם, ובזה יצא ידי חובת המצוה פראוי.

עמר מחאת עמלק על ידי הרב התפלה

ואמר מוהר"א ש"נ"י, שעסקר מחית עמלק נעשה על ידי הרב התפלה, וכמו שכתוב (שמות יז) ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי הרב, "לפי הרב" דיקא, הינו על ידי ההרב של הפה שהוא הרב התפלה, כי כל אחד יש לו ברשותו "הרב פיפיות", שהיא הרב תדה בעל שני פיות, פה אחד על ידי שבחו של מקום, ופה אחד על ידי שאלת צרכיו (קטיו מוהר"ן חלק א' סימן ב). כי מצד אחד צריך לחלל

ולשבת לשמו יתברך על כל תהום שעושה עמו בכל עת, ומצד שני צריך לבקש ולהתחנן להבא שיציל אותנו תקדוש ברוך הוא מפל רע, וכשאוחזו חרב פיפיות זאת בידיו, מבטח שפוף כל סוף יחליש ויכרת זכרו של עמלק לגמרי, כי לא בפעם אחת גומרים את כל המלחמה, רק מלחמה לח' בעמלק מדר דר (שמות יז, טז), שבכל שנה ושנה, לאט לאט מוחים את שמו יותר ויותר, ולבסוף תצטרפנה כל תפלות ישראל, ויהיה נמחה שמו של עמלק לגמרי, אשרי המכה ויגיע.

תענית אסתר

י"ג זמן קהלה לכל – שנתגזתה אחרות ישראל

מוהרא"ש נ"י אומר, שיום תענית אסתר מאד מסגל לפעל בו ישועות רבות, כי בימי מרדכי ואסתר נתאחדו כל נשמות ישראל ביחד, ביום י"ג אדר, להנצם מאויביהם, ותקדוש ברוך הוא תיה בעולם, שהתגברו על שונאייהם ונצחו אותם, וכמו שכתוב (אסתר ט, ט): "ובשנים עשר חדש הוא חדש אדר בשלשה עשר יום בו וגו', נקחלו היהודים בעריהם – לשלח יד במבכשי רעתם, ואיש לא

עמד לפניהם, בי נפל פחדם על כל העמים". ותבנה תזה נמסר לכל הדורות העתידיים לבוא – שיתאחדו נשמות ישראל ביחד ביום תענית אסתר בצום ובתפלה, וינצחו שונאיהם ברוחניות ובגשמיות, ויפעלו כל משאלות לבם לטובה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מגלה ב' ע"א) "ג זמן קהלה לכל היא, שיום י"ג אדר, שהוא יום תענית אסתר, זמן קהלה לכל, הינו זמן להקהל ולאסף כל הנקודות טובות שיש בעם ישראל, ולאחד אותם יחד.

התקשרות שלש הנקודות: עצמו, חברו והרב

והבהיר מוהרא"ש נ"י את הענין, שהרי מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לד), שיש שלש נקודות: נקודת עצמו, ונקודת החבר, ונקודת הצדיק, וצריך לקשר כלם ביחד, הינו שצריך כל אחד ואחד לדון עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו נקודות טובות, ולהחיות ולשמח עצמו בהם, וכן צריך לדון חברו לכף זכות, ולמצא בו נקודות טובות, ולהחיות ולשמח חברו על ידם, וכלם צריכים להקהל ולהתאסף אצל הצדיק שהוא נקודה הפלילית, והוא המאחד כלם ביחד.

בְּיוֹם י"ג נִתְגַּלְהָה הַהִתְקַשְּׁרוֹת שֶׁל הַנְּקֻדוֹת

וְזוֹה מִתְקַנֵּים בְּיִזְרָח בְּיוֹם י"ג אֲדָר, שֶׁהִיא זְמַן קַהֲלָה "לְכָל", הֵינּוּ לְהַקְהֵל וְלֵאסֹף כָּל הַנְּקֻדוֹת בְּיַחַד, נְקֻדַת עֲצֻמוֹ וּנְקֻדַת חֲבֵרוֹ, וְכֵלָם אֲצֵל נְקֻדַת הַצַּדִּיק הַנִּקְרָא "כֹּל", כִּי בֶן עֶשְׂרֵי בְּיָמֵי מְרֻדְכֵי וְאֶסְתֵּר, שֶׁהוֹצִיאָוּ נְקֻדַת עֲצֻמָּם מִן הַכַּח אֶל הַפַּעַל, וְכֵלָם עִסְקוּ בַתְּפִלָּה וּבַתְּשׁוּבָה, וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב (אֶסְתֵּר ה, ג): "מְקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ מִגִּיעַ אֲבָל גָּדוֹל לְיִהוּדִים צוּם וּבְכֵי וּמִסְפֵּד" וְגו', וְכֵן הוֹצִיאָוּ נְקֻדוֹת חֲבֵרֵיהֶם לְאוֹר, כִּי נִתְאַחְדוּ כֵלָם בְּיַחַד, וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב (שָׁם): לֵךְ כְּנֹסִים אֵת כָּל הַיְּהוּדִים וְגו', וְנִתְאַחְדוּ כֵלָם אֲצֵל הַצַּדִּיקִים לְשַׁבְּדוֹר שֶׁהָיוּ מְרֻדְכֵי וְאֶסְתֵּר, שֶׁהוּא נְקֻדַת הַצַּדִּיק, וְעַל יְדֵי זֶה נִצְחוּ כָּל שׁוֹנְאֵיהֶם.

עַל יְדֵי הַעֲבוּדָה הַזֵּה זִכְרֵם לְקַדְשַׁת פְּוִרִים

וְכֵן נוֹהֵג בְּכָל הַדּוֹרוֹת, שֶׁעַל יְדֵי שְׂאֵדָם מְכִין עֲצֻמוֹ לְיָמֵי פְוִרִים הַקְּדוּשִׁים בְּמִדַּת הַשְּׂמֵחָה, וּמְחַפֵּשׁ וּמוֹצֵא בְּעֲצֻמוֹ כָּל מִינֵי נְקֻדוֹת, לְשִׂמְחָה וּלְהַחְיוֹת נַפְשׁוֹ עִמָּהֶם, וְכֵן מְחַפֵּשׁ וּמוֹצֵא נְקֻדוֹת טוֹבוֹת בַּחֲבֵרוֹ, וּמִתְאַחֵד עִמּוֹ בְּשִׂמְחָה רַבָּה, וְכֵלָם מִתְאַחְדִּים אֲצֵל הַצַּדִּיק, וּמְקַשְּׁרִים עֲצֻמָּם אֵלָיו בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם, בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, עַל יְדֵי זֶה מְמַשְׁכִּים עַל עֲצֻמָּם הַיְשׁוּעוֹת הַנִּפְלְאוֹת הַנַּעֲשִׂים בְּיָמֵי פְוִרִים הַקְּדוּשִׁים, וְזִכְרֵם לְרְאוֹת בְּמַפְלְתָם שֶׁל הַרְשָׁעִים, וּבַחֲרֻמַת קַרְן

הצדיקים, אשרי הזוכה לפורים בזה.

נראות תפלת אסתר המלכה שבמזמור כב

ואמר מוהרא"ש נ"י, שמשגל מאד לומר ביום תענית אסתר, מזמור
 כ"ב שבתהלים, למנצח על אילת השחר אלי אלי למה עזבתני וגו'.
 והמנהג הזה מזכר בספר הקדוש 'קב הישר' (פרק צו), שהיא תפילת
 אסתר המלכה בשנכנסה לבית אחשוורוש לבקש על נשמות ישראל,
 ואחר כך מסגל מאד לפרש כל שיהתו לפני השם יתברך בתמימות
 ובפשימות גמורה, על כל מה שצריך הן ברוחניות והן בגשמיות, כי
 כל המזמור מיסד על תפילת אסתר המלכה, וכמוכא במדרש (שוחר
 טוב מזמור כב; וילקוט שמעוני רמז תרפה): "למנצח על אילת השחר" – למה
 נמשלו צדיקים באילת? לומר לה, מה אילה זו כל זמן שמוגדלת –
 קרניה מפצילות, אף צדיקים כל זמן שפורבין בתפלה – תפלתן
 נשמעת, אלי אלי למה עזבתני וגו', אלי בים, אלי בסיני, אלהי
 אקרא יומם ולא תענה וגו', אמרה אסתר, במצרים, כיון שקראו לה,
 שמעתם וכו', אנו צמנו והתפללנו וצעקנו וכו', אם אין בנו מעשים,
 עשה בשביל קדשתך, ואתה קדוש יושב תהלות ישראל, כל קילום
 שישאל מקלסין לתקדוש ברוך הוא, כבודו יושב ביניהם וכו', ואנכי
 תולעת ולא איש, מה תולעת זו אין לה אלא פה, כך ישראל אין

לָהֶם אֵלָּא פִּיהֶם וְכוּ'.

בְּיוֹם תַּעֲנִית אֶסְתֵּר מְסַגֵּל לְהַתְּפַלֵּל וּלְהוֹשִׁיעַ

וְכַדָּאֵי לְעֵינֵינוּ וּלְהַתְּבַוְּנָן שָׁם בַּמְדַּרְשׁ, אֵת הַתְּפִלּוֹת הָעֲצוּמוֹת שֶׁל אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה שֶׁהַתְּפִלָּה בְּאוֹתָהּ עֵת, וְלָכֵן מְסַגֵּל מֵאִד בְּיוֹם זֶה לְעוֹרֵר אֵת תְּפִלּוֹתֶיהָ שֶׁל אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה, וְשֶׁכֵּל אֶחָד יוֹסִיף – אַחַר אֲמִירַת הַמְּזוּמוֹר – אֵת בְּקִשׁוֹתַי הַפְּרָטִיּוֹת, וַיִּפְרֹשׁ אֵת כָּל שִׂיחָתוֹ וְתַפְלָתוֹ לִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּרַחֲמִים וּבְתַחֲנוּנִים, מַעֲמֵק לִבּוֹ, וּבְזִכּוֹת קַדְשַׁת הַיּוֹם בְּוִדָּאֵי יוֹכָה לְרֵאוֹת בִּישׁוּעַת הַשֵּׁם, כִּי כָּל הָעוֹסֵק בְּיוֹם זֶה בַּתְּפִלָּה – נוֹתֵנִים לוֹ אֵת מְבַקְשׁוֹ.

מַה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים יוֹתֵר מִדְּבַרֵי דְוִד?

וּפַעַם לִפְנֵי פּוּרִים, בָּא אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ לִפְנֵי מוֹהֲרָא"ש נ"י, לְשִׁמוּעַ מִמֶּנּוּ דְבַרֵי הַתְּעוֹרְרוֹת וְהַתְּחִינּוֹת, וְדָבַר עִמּוֹ מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים קְדוּשִׁים כְּדָרְכּוֹ, וּפְתָאוּם הוֹצִיא מוֹהֲרָא"ש נ"י אֵת סֵפֶר תְּהִלִּים, וְעָנָה וְאָמַר, הִנֵּה מַה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים יוֹתֵר מִדְּבַרֵי דְוִד הַמְּלִכָּה, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שְׁמֹסֵר לָנוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֵת תְּפִלַּת אֶסְתֵּר הַמְּלִכָּה, בְּשָׁעָה שֶׁבְּאוֹתָהּ לִפְנֵי אֲחִישֵׁרוּשׁ לְבַקֵּשׁ עַל עֲצֻמָּהּ וְעַל עַמָּהּ. וְהַתְּחִיל מוֹהֲרָא"ש נ"י לִזְמֹר מְזוּמוֹר כ"ב בַּתְּהִלִּים פְּסוּק בְּפְסוּק, בְּנִגּוֹן

של התעוררות ותשוקה כזאת אל השם יתברך, עד שהיה נמס לב
 השומע, וכמעט שנתבטל מן המציאות לגמרי, ובפרט בהגיעו
 לתבות "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם", אמר
 מוהרא"ש נ"י תבות אלו בלב נשבר כנה, שאי אפשר לתאר בכתב
 עלי גליון.

והשומע הקליט את דברי מוהרא"ש נ"י, ושומר על התקלטה שנים
 רבות, והיה דרכו לשמוע אותו מזמן לזמן, ובכל פעם התעורר
 מפניו בהתעוררות חדשה, וכן כל מי ששמע תקלטה זאת, נכנס בו
 הרחור תשובה, ונתעורר בנגעועים נפלאים אחר השם יתברך,
 והתקלטה היתה בידו שנים רבות, עד שנעלמה מפניו, וחבל על
 דאבדין ולא משתפחין, כי אפלו עד היום, הפסוקים עם הנגון של
 מוהרא"ש נ"י, עדין מצלצלים באזן כל מי שזכה לשמע אותם,
 אשרי הזוכה לבלות ימי פורים הקדושים בהתקשרות לצדיקים.

מַחְצִית הַשָּׁקֶל

עֵינַי מַחְצִית הַשָּׁקֶל הוּא כְּמוֹ צְדָקָה לְפָנֵי הַתְּפִלָּה

מוֹהֲרָא ש"נ"י אָמַר, שְׂמֻנְהוּג נְתִיבַת מַחְצִית הַשָּׁקֶל בְּעָרְב פּוּרִים הוּא כְּמוֹ הַקְּדֻמָּה לְקַבְּלַת תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל שְׂמֻת־פְּלָלִים בְּיוֹם הַפּוּרִים, כִּי עַל יוֹם פּוּרִים נֶאֱמַר (ירושלמי מְגִלָּה פ"א ה"ד) כָּל הַפּוֹשֵׁט יָד נוֹתֵנִין לוֹ, וּפְרָשׁוּ צְדִיקִים, שְׁזֵה סוּבָב וְהוֹלֵךְ עַל עֲבוּדַת הַתְּפִלָּה, שְׂאֵז גַּם בֵּין נִקְרָא הָאָדָם "פּוֹשֵׁט יָד", וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׂמוֹת יו, יב): "וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמַשׁ", וְתַרְגּוּם אוֹנְקֵלוֹס "פְּרִיטָן בְּצִלוֹ", הֵינּוּ פְּשׁוּטוֹת וּפְרוּשׁוֹת בְּתְפִלָּה, וְלִכֵּן מְקַדְּמִים יִשְׂרָאֵל לְתַת מַחְצִית הַשָּׁקֶל לְפָנֵי פּוּרִים, כְּדֶרֶךְ שְׁנוֹתָנִים צְדָקָה לְפָנֵי הַתְּפִלָּה, כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אֶת הַתְּפִלוֹת שֶׁל פּוּרִים לְמָקוֹם עֲלִיוֹן, וּכְמוֹ שֶׁנֶּפְסֵק בְּשִׁלְחַן עֲרוּדָה (יִזְרְהֵל עֵינַי סִימָן רמט סעיף יד), שְׁמוּב לְתַת צְדָקָה לְפָנֵי הַתְּפִלָּה, וְהוּא עַל פִּי דְבָרֵי הַגְּמָרָא (בְּבֵא בְּתָרָא י) רַבִּי אֱלֵעָזָר יְהִיב פְּרוּטָה לְעֵינַי וְהָדָר מְצָלִי (רַבִּי אֱלֵעָזָר נִתְּנוּ פְּרוּטָה לְעֵינַי וְאַחַר כֵּן הַתְּפִלָּה), וְעַל כֵּן בְּזִכּוֹת הַמַּחְצִית הַשָּׁקֶל שְׁנוֹתָנִים לְפָנֵי הַפּוּרִים, וּבְזִכּוֹת הַמַּתְנַנּוֹת לְאֲבִיוֹנִים שְׁנוֹתָנִים בְּיוֹם פּוּרִים עֲצוּמוֹ, תַּעֲלִינָה כָּל הַתְּפִלוֹת לְרַחֲמִים וּלְרַצוֹן לְפָנֵי הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, וְתַפְּעִלְנָה יְשׁוּעוֹת וְרַחֲמִים רַבִּים.

מחצית השקל – הצלה מניצור הרע

ואמר מוהרא"ש נ"י, שבשעת נתינת מחצית השקל, כדאי לזכר את דברי רבנו ז"ל (ספר המדות אות צדקה חלק ב' סימן יט): 'על ידי נתינת שקלים נצול מניצור הרע'. ולכן מסגל לבקש אז מהקדוש ברוך הוא שבזכות השקלים יזכה להנצל מן הניצור הרע.

פנימיות הענין – להנצל מניצור המחלקת והפרוד

והסביר מוהרא"ש נ"י את פנימיות הענין, כי הנה מבאר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות יציאת הלכה ז' אות ט), וכן מובא באלשיך הקדוש (פרשת פי תשא), שענין נתינת "מחצית" השקל דיקא, ולא שקל שלם, להורות, שכל אחד מישראל הוא רק בחינת מחצית, וצריך להתאחד ביחד עם חברו כדי להשלים לשקל שלם, והנה מיד שאדם מתאחד ביחד עם חברו, ומוכן לקבל את נקדתו, ולהתחזק ביחד עמו, יש לו כחות עצומים להכניע את הסמ"ך מ"ם ולהנצל מן הניצור הרע. כי עקר עצת הסמ"ך מ"ם לעשות פרודים בין איש לחברו, ולהרבות מחלוקות ושנאות ביניהם, ואז קל לו לשבר כל אחד ואחד, וכדאיתא במדרש (תנחומא נצבים) מושל לאגדה של קנים, כל זמן שהם באגדה אחת אי אפשר לשבר אותם, אבל מיד שמתיר האגדה בקל לשבר אותם, ולכן עקר עצתו להפריד ביניהם, ואותיות ס"מ, שהוא

שמו של תיצר הרע, מורין על זה, כי ס' הוא ששים ומ' הוא ארבעים, שאין תיצר הרע מניח לנשמות ישראל להתאחד ולהשתוות ביחד שיהיו נ' ונ' שהם חמשים וחמשים, רק גורם שאחד מכרח להתגדל על חברו ולהשפיל אותו, עד שאחד יהיה ששים וחברו יהיה ארבעים, מה שאין בן שער הנז"ן של הקדשה, הוא התאחדות של שתי אותיות נז"ן ביחד, שכל אחד שווה ומאחד עם חברו, שזהו כל תלמוד של רבנו ז"ל – לאחד את כל נשמות ישראל ביחד, ולקרב את כלם אל השם יתברך, ואז ממילא נצולים מן תיצר והסמ"ך מ"ם, ועל בן מצות מחצית השקל מסגלת לזה ביותר.

טעם למחצית השקל וזקא בערב פורים

ומנהג ישראל קדושים לתת אותם בערב פורים ויקא, כדי לקבל את קדשת היום מתוך אהבה ואחדות, ושיהיו נצולים מן תיצר הרע, ועל ידי זה תתקבלנה כל העבודות של פורים לרחמים ולרצון, אשרי הזוכה לפורים בזה.

קריאת המגלה

"ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו"
 מוהרא"ש נ"י אומר, שבשעה שקורין המגלה בפורים הוא עת רצון גדול בשמים, ונפתחים אז שערי גן העדן, ויכולים לפעול דברים גדולים מאוד, רק על ידי שקורין את המגלה, או שומעין את קריאתה, שנחשב בקורא בעצמו, ומכונים שימשיך עלינו מלך המלכים הקדוש ברוך הוא כל מיני השפעות טובות, ויכניע כל שונאינו ברוחניות ובגשמיות, ויפיל אותם בנפילה שאין לה תקומה, כי כל "מלך" סתם המוזכר במגלת אסתר, מרמז על מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, ואז הזמן מסגל ביותר לקים (אסתר ב, א):
 "ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו" – שיפקד אותנו הקדוש ברוך הוא עם כל מיני פקידות טובות, בני תי ומזוני, ונזכה לכל טוב ברוחניות ובגשמיות.

עיניהם של ישראל נשואות לאביהם שבשמים וזה סוד מה שאמרו חכמינו הקדושים (מגלה ד' ע"ב): 'עיניהם של עניים נשואות במקרא מגלה, ועל דרך הרמז הפרוש הוא – שעייניהם של ישראל, הנחשבים בעניים ואביונים לפני הקדוש ברוך

הוא, נשואות במקרא מגלה להפקד בדבר ישועה ורחמים, ולזכות לכל טוב.

'הקורא את המגלה למפרע – לא יצא'

והנה בני אדם חושבים שבעת קריאת המגלה שומעים איזה ספור שקרה פעם בימי מרדכי ואסתר, ונזכרים ממה שקרה אז, ושמהים עם הנס שנעשה לפני אלפים וחמש מאות שנה, ואין זה נוגע להם היום כל כך, אבל זו טעות גדולה, כי קורין את המגלה על מה שנעשה עכשו ממש, שאנחנו זקוקים לרחמי שמים בכל ענין, ומצפים להנצל מכל אויבינו ברוחניות ובגשמיות, ודיקא על ידי קריאת המגלה זוכים לפעל כל זאת, וכמו שפרש חבעל שם טוב זי"ע את מאמר חכמינו הקדושים (מגלה יו ע"א): 'הקורא את המגלה למפרע, לא יצא' – אם קוראים את המגלה על מה שקרה למפרע לפני הרבה שנים – לא יצא, כי צריכין לקרא את המגלה על מה שנעשה עכשו היום, עם כל אחד ואחד, ואז יצא ידי חובתו פראוי, כי יזכה להמשיך על עצמו ועל כל נשמות ישראל ישועות ופקידות טובות, בימים ההם "בזמן הזה" ממש.

בשהקדוש ברוך הוא קורא את המגלה - - -

ובנה פרש מוהרא"ש נ"י, שזוהו סוד דברי המשנה (ריש מסכת מגלה) מגלה נקראת ב"א וי"ב וכו', ויש לדקדק, למה כתוב מגלה "נקראת", ולא כתוב "קורין" את המגלה ב"א ובי"ב וכו', אלא מי יכול להתפאר שיכול לקרא את המגלה בצורה כזאת שיכול להמשיך כל הסגלות הנוראות המנחות בתוכה, ולהמשיך על עצמו ועל נשמות ישראל כל מיני ישועות ופקידות טובות הנצרכות להם בכל ענין, ועל כן אמרה המשנה מגלה נקראת" וכו', שהמגלה "נקראת" מאליה, הינו אדם פותח פיו, או שומע המגלה שנחשב בעונה בעצמו, ואז המגלה "נקראת" מאליה בשמים, על ידי מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, וכשהוא יתברך קורא את המגלה, בודאי יהיה נמשך על נשמות ישראל כל מה שנצרך להם ברוחניות ובגשמיות, והוא יתברך ימלא כל משאלות לבם לטובה.

האברה שרצה לקרא את המגלה בליל הסדר

וספר מוהרא"ש נ"י ספור נפלא, מענין פתיחת שערי גן עדן בעת קריאת המגלה, שהיה רגיל הרב הקדוש בעל הספר הקדוש 'אמרי יוסף' מספינקא זי"ע לספר בכל ליל שני של פסח אחר הסדר, והיה מוכן מדבריו שהוא בעצמו היה בעל הספור, שהיה מעשה עם

אֶבְרָךְ אֶחָד, שְׂאֵחֶר שְׁגֹמֵר עָרִיכַת חֶסֶד בְּלִיל שְׁנֵי וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים, אַחֵר שֶׁהָאֲרִיךְ בְּסִפּוֹר יְצִיאַת מִצְרַיִם, אֲבָל עֲדוּן לֹא חֲטַפְתָּו שִׁינָה, וְעַל כֵּן הִתְיַשֵּׁב בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהֵיוֹת שְׁבִיּוֹם ב' שֶׁל פֶּסַח הֵיחָד סְעוּדַת אֶסְתֵּר, וְתִלּוּ אֹז אֶת הַמֶּזֶן, עַל כֵּן יִקְרָא בְּעַת אֶת הַמִּגְלָה.

נְשָׂמָה נִדְחָה אֶצֶל הָאֲמֵרֵי יוֹסֵף בְּלִיל חֶסֶד

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר סִיַּם אֶת הַמִּגְלָה, וְהִנֵּה רוֹאֵה שְׁבָאָה אֵלָיו נְשָׂמָה מֵעוֹלָם הָעֲלִיזוֹ, וְהִתְיַצְּבָה לְפָנָיו וּבִקְשָׁה מִמֶּנּוּ תַקוּן לְנַפְשָׁהּ, וְשָׂאֵל הָאֶבְרָךְ אֶת הַנְּשָׂמָה, אִיזוֹ שְׂיֻכּוֹת יֵשׁ לָךְ עַמּוּי, וּמַה רְצוֹנְךָ מִמֶּנּוּ בְּעַת הַזֹּאת, וְהִתְחִילָה הַנְּשָׂמָה לְסַפֵּר לְפָנָיו, כִּי יֵשׁ נְשָׂמוֹת שְׂאֵף אַחֲרֵי שְׁנֵדוֹנוֹ בְּגִיהָנוֹם וְקָבְלוּ עָנָשׁ, עֲדוּן אִין בִּיכְלָתָם לְחַכְּנָם לְגַן עֵדֶן עַד שֶׁתְּהִיָּה לָהֶם זְכוּת מִיַּחַדָּת, וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּשַׁעַת קְרִיאַת הַמִּגְלָה פּוֹתְחִים אֶת שַׁעְרֵי הַגֶּן עֵדֶן, וְאֹז יוּכַל כָּל אֶחָד לְכַנֵּם, וְהִנֵּה כְּבָר חֲדָשִׁים רַבִּים לְפָנָי וְזֶמֶן קְרִיאַת הַמִּגְלָה, עוֹמְדוֹת אֲלָפִים וּרְכֻבוֹת נְשָׂמוֹת עַל יַד שַׁעְרֵי הַגֶּן עֵדֶן, וּמְחַפּוֹת לְפִתִּיחַת הַשַּׁעְרִים, אֲבָל מִחֲמַת שְׁקִרְיַאת הַמִּגְלָה אֵינָה אֵלָּא כְּמַה שְׁעוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַל כֵּן מִי שֶׁמְסַפֵּיק לְכַנֵּם לְגַן עֵדֶן אֹז, קוֹנֵה אֶת מְקוֹמוֹ, וּמִי שֶׁנִּשְׁאָר בַּחוּץ הֲרִי צָרִיךְ לְחַפּוֹת לְשָׁנָה הַבָּאָה – עַד שַׁעַת קְרִיאַת הַמִּגְלָה, וְהִנֵּה הַנְּשָׂמָה הַזֹּאת הִתְיַצְּבָה כְּבָר כְּמַה שְׁנִים עַל יַד שַׁעְרֵי הַגֶּן עֵדֶן, אֲבָל מִחֲמַת הַדּוּחַק

הַרְבֵּ לֹא הִצְלִיחָה לְהַכְנִימ, וְגַם בְּשָׁנָה הָאַחֲרוֹנָה סָגְרוּ אֶת הַשַּׁעַר
בְּאוֹתָהּ רָגַע שְׁהִיָּתָה מוֹכְנָה לְהַכְנִימ, וְעַל כֵּן הִתְיַשְׁבָּה בְּדַעְתָּה שְׁלֹא
תִּזְוֶו מִמְּקוֹמָהּ, עַד שִׁיקְרָאוּ הַמְּגַלָּה בְּשָׁנָה הַבְּאֵה.

שְׁעָרֵי חַן עֲדוֹן נִפְתְּחוּ – קוֹרְאִים אֶת הַמְּגַלָּה:

וַיְהִי בְּעַמּוּדָה שָׁם עַל יְדֵי שְׁעָרֵי חַן עֲדוֹן, וּמִחֲבֵה לִימֵי פוֹרִים, פִּתְּאוּם
שׁוֹמֵעַ בְּלִיל פֶּסַח שְׁקוֹרִין אֶת הַמְּגַלָּה, וּמִיַּד הִתְחִילָה הַנְּשֻׁמָּה לְדַפֵּק
עַל שְׁעָרֵי חַן עֲדוֹן שִׁיתְּנוּ לָהּ לְהַכְנִימ, וַיֵּצֵא אֶלֶיָּהּ שׁוֹמֵר הַפֶּתַח וְשָׂאֵל
אוֹתָהּ מַה הִיא רוֹצֵה, וְהִתְחִילָה לְמַעֲזוֹן, הֲרֵי קוֹרִין עֲכָשׁוּ אֶת הַמְּגַלָּה,
וְלָכֵן צְרִיךְ לְפִתּוֹחַ אֶת שְׁעָרֵי חַן עֲדוֹן וַיִּתְּנוּ לָהּ לְהַכְנִימ, וְאָמַר לָהּ
שׁוֹמֵר הַפֶּתַח: הֵן אֲמַת שְׁקוֹרִין בְּעֵת אֶת הַמְּגַלָּה, אֲבָל אֵין זֶה זְמַן
קְרִיאָתָהּ, כִּי הוּא חֹג הַפֶּסַח, וְצְרִיכִים לְחַפּוֹת עַל יְמֵי פוֹרִים לְפִתּוֹחַ
אֶת הַשַּׁעַר, אֲבָל הַנְּשֻׁמָּה הִתְעַקְּשָׁה בְּמַעֲנָתָהּ וְאָמְרָהּ, מַאי נִפְקָא
מִיָּנָה אִם זְמַן הַקְּרִיאָה הִיא עֲכָשׁוּ אוֹ לֹא, הֲרֵי קוֹרְאִין עֲכָשׁוּ אֶת
הַמְּגַלָּה, וְאוֹתָהּ מְחִיב לְהַכְנִימ אוֹתִי.

הַאֲבָרָה שְׁקָרָא – הוּא יְחִלִּיט וַיִּפְסַק

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִתְנַפְּחוּ הַנְּשֻׁמָּה עִם שׁוֹמֵר הַפֶּתַח, יֵצֵא אֶלֵיהֶם אֶחָד מִן
חַבִּית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, וְאָמַר לָהֶם, הַאֲמַת הִיא בְּדַבְּרֵי הַשׁוֹמֵר,

שְׁקִירַיַּאת הַמְּגִלָּה צְרִיכָה לְהִיּוֹת בְּזִמְנָהּ, אֲבָל אִם תִּרְדּוּ אֶל עוֹלָם הַזֶּה אֶל הָאֲבָרָה הַקּוֹרָא אֶת הַמְּגִלָּה, וְהוּא יִפְסַק שְׁתּוּכֵל לְהַכְנִס, אִזּוּ יִתְּנֵנוּ לָךְ לְהַכְנִס, וְהַתְּחַנְנָה הַנְּשֻׁמָּה אֶל הָאֲבָרָה וְאִמְרָהּ, לְכֵן אֲנִי בָּא אֵלֶיךָ עֲבָשׁוּ וּמִבְּקָשְׁךָ שֶׁתִּפְסַק עָלַי שְׂאוּכֵל לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַגֶּזַע עֲדוֹ, וְאִקְבֵּל תִּקְוֵנוּ לְנַפְשִׁי, וְכֵן עֲשֵׂה, וְנִכְנָסָה הַנְּשֻׁמָּה לְתוֹךְ הַגֶּזַע עֲדוֹ.

בְּשַׁעַת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה יְכוּלִים לְהַכְנִס לְגוֹ עֲדוֹ

וְסִיִּם מוֹתֵרָא"ש ג"י, הָרִי רוֹאִים שֶׁבְּשַׁעַת קְרִיאַת הַמְּגִלָּה פּוֹתְחִים אֶת שַׁעְרֵי הַגֶּזַע וְיְכוּלִים אִזּוּ לְהַכְנִס לְתוֹכָהּ. וְרַבְּנּוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוֹטְטֵי מוֹתֵרָא"ן חֶלֶק א' סִימָן כ"ב) שֶׁהַגֶּזַע עֲדוֹ הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם מִפְּשֵׁי, כִּי כְּשֶׁזּוֹכִים לְהַתְּדַבֵּק בּוֹ יִתְּבַרְךָ, זוֹכִין לְחַיּוֹת חַיִּי גֵּזַע עֲדוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם מִפְּשֵׁי, וְכֵן אוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוֹטְטֵי מוֹתֵרָא"ן חֶלֶק א' סִימָן רַפּוֹ), שֶׁשַׁעְרֵי גֵּזַע עֲדוֹ גְּנוּזִים וּמְמוּנָיִם בְּתוֹךְ הָאָרֶץ, וְעַל יְדֵי לְמוּד פּוֹסְקִים מְעַלִּים אוֹתָם וּפּוֹתְחִים אוֹתָם.

נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי קְרִיאַת הַמְּגִלָּה יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַגֶּזַע עֲדוֹ וְלְהִיּוֹת דְּבוֹקִים וְקַשּׁוּרִים בּוֹ יִתְּבַרְךָ בְּאַמְתָּה, וְכֵן יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְלִמּוּד תּוֹרָה – ש"ס וּפּוֹסְקִים, וְלְהִיּוֹת קַשּׁוּרִים וְדְבוֹקִים בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּאַמְתָּה, עַל בֶּן אֲשֵׁרֵי הַמַּכִּין עֲצָמוֹ לְקִרְאָה וְלִשְׁמֹעַ הַמְּגִלָּה בְּאִפְּן כְּזֶה,

וְלַהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אוֹר הַגֶּן עֵדֶן הַמִּתְגַּלָּה אֲזוּ בְיָמֵי פּוּרִים, אֲשֶׁרֵי לוֹ
וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ.

פּוּרִים

זְמַן שֶׁל הַתְּקַרְבוּת וְהַתְּחִלָּה הַדְּשָׁה

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁזִמֵּן יָמֵי הַפּוּרִים הַקְּדוּשִׁים הוּא זְמַן נִפְלָא
לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַדְּשָׁה בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּבַהֲתַקְרְבוּת אֶל
הַצְּדִיקִים הַמְּקַרְבִּים אוֹתָנוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי רַבְּנֵנוּ ז"ל אָמַר (לְקוּמֵי
מוֹהֲר"ו חֶלֶק ב' סִימָן ע"ד) בְּתַחֲלָה הָיוּ כָּל הַהֲתַחֲלוֹת מִפְּסַח, וְעַל כֵּן כָּל
הַמִּצְוּוֹת הֵן זָכָר לַיְצִיאַת מִצְרַיִם, וְעַכְשָׁו ... (וְלֹא סִיּוּם). וְרַבְּנֵנוּ ז"ל הָיָה
מְדַבֵּר אֲזוּ מִפּוּרִים, וְהָיָה מוֹשְׁמַע מִדְּבָרָיו, שְׁעַכְשָׁו כָּל הַהֲתַחֲלוֹת הֵן
מִפּוּרִים, שְׂבִכַח קִדְשַׁת יָמֵי פּוּרִים יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַדְּשָׁה בְּכָל
עֲנִינֵי עִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְעַכְשָׁו יֵשׁ אֵת רַבְּנֵנוּ...

וְכֵמוֹ כֵּן אֶפְשָׁר לְזָכוֹת אֲזוּ לְהַתְּקַרֵּב אֶל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַמְּקַרְבִּים
אוֹתָנוּ אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכֵמוֹ שְׁשִׁמְעַר ר' נֶתָן בֶּן רַבִּי יְהוּדָה ז"ל
תְּלַמִּידוֹ שֶׁל מוֹהֲרַנ"ת ז"ל מִפִּי מוֹהֲרַנ"ת ז"ל שְׁאָמַר: "וְעַכְשָׁו יֵשׁ אֵת

רַבְּנוּ ז"ל שָׁכַל הַתְּחִלּוֹת מֵאֲתוֹ, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהִתְחִיל לְכַנּוּם
בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כִּי אִם עַל יְדֵי סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל" (מִכְּתָבִים זְתִיב
צְדִיק מִכְּתָב יא).

תְּשׁוּעַתֵּם הִיִּת לְנֶצַח - בְּזִכּוֹת מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר

כִּי בְּפוּרִים רָאוּ וְחִפְּרוּ כָּל יִשְׂרָאֵל שָׁכַל תְּשׁוּעַתֵּם בָּאָה לָהֶם עַל יְדֵי
מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר שֶׁחִיו הַצְּדִיקֵי אֲמַת שְׁבַדוֹר, וְרַק עַל יְדֵי שְׁקָבְלוֹ
דְּבַרְיָהֶם, וּבִטְלוּ עֲצָמָם אֲלֵיהֶם וְאֵל דַּעַתְם, זָכוּ לְהַנְצִל מֵעֲצַת הַמֶּזֶן
הַרְשָׁע וְלִרְאוֹת בְּמִפְלְתוֹ, וּנְהַפֵּךְ לָהֶם הַיַּגּוֹן לְשִׂמְחָה וְהֶאֱבֵל לְיוֹם
טוֹב, כִּי הִיִּתָּה אִז עַת צָרָה גְּדוּלָּה לְיִשְׂרָאֵל, וְהִיָּה חֲשׂוֹךְ וְכֹר לָהֶם
מְאֹד, אֲבָל מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר לְמָדוּ אוֹתָם שְׂאִין שׁוֹם יֹאִישׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל,
וְיֵשׁ עֵינָיו שְׁנַתְּהַפֵּךְ כָּל לְטוֹבָה, וְעַל יְדֵי שְׁקָבְלוֹ אֶת דְּבַרֵי הַצְּדִיקִים
וְצַעֲקוֹ אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הַמְּתִיקוּ אֶת כָּל הַדִּינִים וְנִתְּהַפְּכוּ לְרַחֲמִים
וְחַסְדִּים.

לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה תְּדַשָּׁה בְּלִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ:

וְלָכֵן בְּכַח קְדֻשַׁת פּוּרִים יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה הַדְּשָׁה בְּהַתְקַרְבוֹת
אֵל הַצְּדִיקִים, וּבְלִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיוֹת חֹזֵק
בְּזֶה כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, כִּי בְּכַח הַשְּׂמִיחָה וְהַתְּפִלּוֹת שֶׁל פּוּרִים יְכוּלִים

לפעל כל זאת ביותר. ועל כן אנשי שלומנו רגילים לקרא לפורים
 "דעם רבינים יום טוב" (היום טוב של רבנו ז"ל), כי דיקא בכח קדושת
 פורים יכולים לזכות להתקרב לרבנו ז"ל באמת, ולהיות מקשר אליו
 כל השנה בלה.

שני העכשו' שמוכאים בלקוטי מוהר"ן

ואמר מוהר"א"ש נ"י, שיש עוד מקום בלקוטי מוהר"ן הקדוש שאמר
 רבנו ז"ל "ועכשו", והוא בהקדמת הלקוטי מוהר"ן חלק א', בשגלה
 רבנו ז"ל הגלוי הנפלא של רבי שמעון בר יוחאי, כי אז סיים רבנו
 ז"ל ואמר, "ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה שגם העיר וקדיש
 צריך לקבל משם".

ואמר מוהר"א"ש נ"י, ששני "ועכשו" אלו עולים בקנה אחד וקשורים
 זה בזה, כי על ידי הגלויים הנפלאים שגלו לנו רבנו ז"ל בספריו
 הקדושים, שיכולים לעשות התהלה חדשה תמיד, ובפרט מימי
 פורים הקדושים, על ידי זה יכולים לזכות להבין סודות התורה
 הקדושה שגלה רבי שמעון בר יוחאי, ולהוציא מהם עצות ומשפטי
 הנהגות ישראל לעובדא ולמעשה בכל עניני החיים.

הַקְּשֶׁר שֶׁבֵּין פּוּרִים וְל"ג בְּעָמֹר

וְעַל כֵּן מְצִינֵנוּ בְּשִׁלְחֹן עֲרוּךְ (אֲרַח חַיִּים סִימָן תַּכַּח סְעִיף א') דְּבַר פְּלֵא, שְׁלֵעוּלָם בְּיוֹם שְׂיִהְיֶה פּוּרִים יִהְיֶה ל"ג בְּעָמֹר, וְסִימָן פְּל"ג, עֵינֵי שָׁם, חָרִי מִפְּרֵשׁ שְׂיִישׁ קָשֶׁר גְּדוּל בֵּין פּוּרִים לְיוֹם ל"ג בְּעָמֹר שְׁחֹא תַּהְלוּלָא רַבָּא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, כִּי בִּכְחַת הַ"וְעֵכְשׁוּ" שֶׁל יָמֵי פּוּרִים, יְכוּלִים לְזַכּוֹת לַ"וְעֵכְשׁוּ" יֵשׁ נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שְׁגָם חָעִיר וְקָדִישׁ צְרִיךְ לְקַבֵּל מִשָּׁם, וְלְזַכּוֹת לְהַכִּין סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁגָלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי בְּאַמְתָּ.

הַקְּשֶׁר שֶׁבֵּין מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר לְיָמֵי הָעָמֹר

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, שְׁגָם מְבֹאֵר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטָי מוֹהֲרָ"ן חֶלֶק א' סִימָן י'), שְׂיִישׁ קָשֶׁר גְּדוּל בֵּין מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר לְיָמֵי הָעָמֹר, כִּי דִּיקָא עַל יְדֵי מַצּוֹת הָעָמֹר הַכְּנִיעוּ אֶת הָמֶן הָרָשָׁע, וְכִמּוֹ שְׁאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ חֲקֻדוּשִׁים (מְדַרְשׁ אֶסְתֵּר פֶּרֶק ה', וּבְגִמְרָא מְגִלָּה טו ע"א) שְׁבִשְׁעָה שְׁבָא הָמֶן לְמְרַדְכֵי, מְצָא אוֹתוֹ עוֹסֵק עִם תְּלָמִידָיו בְּהַלְכוֹת עָמֹר שְׁעוּרִים, וְאָמַר לָהֶם, אֲתֵי עָמֹר שְׁעוּרִים דִּדְכוּ, וְנִצַּח עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים שָׁקֶל דִּידִי, כִּי בְּיָמֵי הָעָמֹר נִשְׁמָוֶת יִשְׂרָאֵל מְכִינֵים עֲצָמָם לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, וְאַמְרוּ נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע, שְׁקַבְּלוּ נְגֻלוֹת הַתּוֹרָה בְּיַחַד עִם נִסְתָּרוֹת הַתּוֹרָה.

התחלה חדשה בלמוד התורה

וכן בימי פורים קבלו את התורה מחדש באהבה, וכמו שכתוב (אסתר ט, כז): "קימו וקבלו", ואמרו חכמינו הקדושים (שבת פח ע"א): 'קימו מה שקבלו בכר'. ולכן בימי פורים, הוא הזמן מסגל ביותר לעשות התחלה חדשה בלמוד תורה הקדושה, ואז יזכה לשמחת התורה באמת.

הבחור התפרך בפורים ונושע בימי הספירה

ופעם באמצע סעודת פורים הקדוש, בקש בחור אחד מאנשי שלומנו ברכה מוהר"א ש נ"י שיזכה למצוא זיוגו ההגון מן השמים, והבטיח לו מוהר"א ש נ"י שפקרוב יזכה לכהן, ורק בתנאי שיקבל את השדוד הראשון שיציעו לו, וכן הוה, שבימי העמר הקרובים מצא את זיוגו, ובשעת שמחת התנאים הזכיר לו מוהר"א ש נ"י את הברכה שקבל בימי פורים, ושאל אותו מוהר"א ש נ"י, האתה זוכר את הברכה שקבלת בימי פורים? הרי רבנו ז"ל אומר שימי עמר וימי פורים קשורים זה בזה, נמצא שנתקיימה הברכה בעתה ובזמנה, אשרי הזוכה להמשיך על עצמו קדשת ימי פורים, ולהיות מקרב אל צדיקים באמת.

כל הפושט יד למול בתפלה – נותנים לו

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אִם הָיוּ בְּנֵי אָדָם יוֹדְעִים אֶת עֲצָם מַעֲלַת יְמֵי פּוּרִים תְּקַדּוּשִׁים, וּמָה יְכוּלִים לַפְעֵל בָּהֶם, הָיוּ עוֹסְקִים בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה כָּל יוֹם הַפּוּרִים, מִרְגַע בְּנִסְתּוֹ עַד צֵאתוֹ, וְהָיוּ זוֹכִים כָּל הַשָּׁנָה לְהַשְׁפְּעוֹת רַבּוֹת בְּרוּחַנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, כִּי בְּפּוּרִים נִפְתָּחִים שַׁעֲרֵי הַשָּׁמַיִם, וְכָל הַפּוֹשֵׁט יָד נּוֹתְנִים לוֹ, הֵינּוּ מִי שֶׁפּוֹשֵׁט יָד בְּתַפְלָה וּבִקְשָׁה לְהַשִּׁים יתְבַרֵךְ, נּוֹתְנִים לוֹ, וְאִין בּוֹדְקִים אַהֲרִיו אִם הוּא רָאוּי אִו לֹא.

בפורים מתגלית הנקמה היהודית

כִּי בְּפּוּרִים מִתְגַּלֶּה מַעֲלַת הַ"יְהוּדִי", שֶׁהִיא נְשֻׁמָּה קְדוּשָׁה וְחֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל, וְהוּא מוֹשְׁנָה מִגּוֹי לְגַמְרִי, וּכְמוֹ שֶׁהֵעִיד חֲמוּן בְּעֲצֻמוֹ וְאָמַר, (אֶסְתֵּר ג, ח): "וְדַתִּיהֶם שְׁנוֹת מִכָּל עַם", וּמִיָּד שָׁשִׂים "יְהוּדִי" נִקְרָא עָלָיו, הוּא כְּבָר רָאוּי לְכָל תְּבָרָכוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְאֶפְלוּ הוּא רְחוּק מְאֹד בְּתַכְלִית הָרְחוּק, וְאֶפְלוּ שְׁנַתְנַבְּרוּ מַעֲשָׂיו לְאָבִיו שֶׁבְּשָׁמַיִם רַחֲמָנָא לִיְצֵלּוּ, אֲבָל כָּל זְמַן שָׁשִׂים "יִשְׂרָאֵל" נִקְרָא עָלָיו, הוּא "יְהוּדִי" קְדוּשָׁה, וְרָאוּי לְכָל הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְלִכֵּן הַמְּגִלָּה מִתְחִילָה בְּשִׁבַח

מְרַדְכֵי הַצַּדִּיק (שם ב, ה): אִישׁ "יְהוּדִי" הָיָה בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וְשָׁמוּ
מְרַדְכֵי וְגו', וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מגלה יג ע"א) כָּל הַבּוֹפֵר
בְּעִבּוּדָה זָרָה נִקְרָא יְהוּדִי. כִּי זָהוּ עֵקֶר הַשְּׂבִיחַ שֶׁל אִישׁ יִשְׂרָאֵלִי,
שֶׁהוּא "יְהוּדִי" וְכוֹפֵר בְּעִבּוּדָה זָרָה, וְאֵף עַל פִּי שְׁעוֹבְרִים עָלָיו
נִסְיוֹנוֹת קָשִׁים וּמָרִים, וְנוֹפֵל וְנִכְשָׁל בְּכָל פַּעַם בְּמַה שֶׁנוֹפֵל וְנִכְשָׁל,
אֲבָל כָּל זְמַן שָׁשִׁם "יִשְׂרָאֵל" נִקְרָא עָלָיו, הוּא "יְהוּדִי" קְדוֹשׁ, וְרֵאוּ
לְכָל הַפְּרָכוֹת.

וְלָכֵן בְּפוֹרִים "כָּל" הַפּוֹשֵׁט יָד נוֹתֵנִין, אֲפִלּוּ מִי שְׂאִינוּ רְאוּי, כִּי אֵז
מִתְנַזֵּל מֵעֵלַת "יְהוּדִי", וְהַשֵּׁם "יְהוּדִי" מְכַשֵּׁר אוֹתוֹ לְהִיּוֹת רְאוּי לְכָל
הַטּוֹבוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת.

הַבַּעַל דְּבַר מַפְחֵד מִתְפַּלֵּת פּוֹרִים וְלָכֵן מְבַלְבֵּל

וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, שֶׁמִּחְמַת שֶׁהַבַּעַל דְּבַר יוֹדֵעַ אֵת עֵצֶם מֵעֵלַת
יְמֵי פּוֹרִים הַקְּדוּשִׁים, וּמַה יְכוּלִים לְזַכּוֹת בָּהֶם, לָכֵן מְנַסֶּה לְבַלְבֵּל
דַּעַת בְּנֵי אָדָם עִם כָּל מֵינֵי קַטְנוֹת וְשִׁטּוּיוֹת וְשִׁכְרוֹת יִתְרָה, הַכֵּל בְּדֵי
לְמַנַּע אוֹתוֹ מִלְשַׁפֵּךְ אֵת לְבוֹ לְפָנָיו אֲבִיו שֶׁבְּשָׂמִים, וּמִלְפַּעַל כָּל
מִשְׁאָלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה.

איך צריכה להיות השתייה של פורים?

כי אִפְלוּ הַשְּׂתִיָּה שֶׁל פּוּרִים צְרִיךְ לְהִיּוֹת בְּמִדָּה וּבִמְשָׁקֶל, כְּדֵי לְהַגְבִּיחַ וּלְהָרִים מִחוּ וְדַעְתּוֹ, עַד שֶׁלֹּא יִתְבַּיֵּשׁ כָּלֵל מִלְּבַקֵּשׁ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כֹּל מִה שְׂרוּצָה, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת, כִּי נִכְנָם יוֹן יֵצֵא סוּד, עַל יְדֵי שְׁנִכְנָם יוֹן הַשְּׂתִיָּה, יוֹצֵא מִפּוֹ סוּד פְּנִימִיּוֹת לְבָבוֹ, וְאוֹמֵר בְּפִה מְלֵא: שְׂרוּצָה בְּאַמַּת לְהִיּוֹת אִישׁ כְּשֶׁר וּלְהִיּוֹת דְּבוּק בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּדַבְּקוֹת אַמְתִּית, רַק כֹּל הַשְּׁנָה מִתְבַּיֵּשׁ לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּי חוֹשֵׁב מִי אֲנִי וּמִה חֵי לְבַקֵּשׁ עַל זֶה, אֲבָל עַל יְדֵי שְׂתִיַּת פּוּרִים נִכְנָסַת בּוֹ עֲזוּת דְּקֻדְשָׁה, וְיוֹצֵא מִפּוֹ כֹּל מִשְׁאֵלוֹת לְבוֹ בְּלֵי שׁוּם בּוֹשָׁה כָּלֵל.

הַחֲכָם עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ שֶׁהַשְּׂתִיָּה לֹא תִפְרִיעַ לְתַפְלָה

אֲבָל הַבַּעַל דְּבָר מִתְחַכֵּם עַל זֶה מְאֹד, וְרוּצָה לְמַנּוּעַ אָדָם מִלְּהַגִּיעַ לְמִבְּקָשׁוֹ, וְלִכֵּן מִפְתָּה אוֹתוֹ לְשִׁתּוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר מִיְכָלְתּוֹ, עַד שְׁנֵתְבַלְבֵּלֶת דַּעְתּוֹ מְאֹד, וְלֹא דֵי שְׂאִינוּ יְכוּל לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְלִזְכֹּר אֶת כֹּל אֲשֶׁר רָצָה לְפַעֵל, אֵלֹא גַם אִפְלוּ הַתְּפִלוֹת הַקְּבועוֹת אֵינּוּ יְכוּל לְהִתְפַּלֵּל, וּמִכַּפֵּל תְּפִילַת מְנַחֵה אוּ מְעַרִיב אוּ בְרַפְתַּת הַמְּזוּזָן שֶׁחֵיָא מְדֹאֲרִיתָא, חֵם וְשָׁלוֹם, וְלֹא פָּעַל בְּשְׂתִיַּתוֹ שׁוּם דְּבָר כָּלֵל, וְלִכֵּן הַחֲכָם בְּדַעְתּוֹ יִזְהַר

מאד לא לשפות יותר מכמה בוסות כפי יכלתו, ושאר הזמן יבלה בשיחות ותפלות קדושות אל הקדוש ברוך הוא, וכן יברך נשמות ישראל עם כל מיני ברכות מפארות, ועל ידי זה יראה ישועות ונפלאות רבות כל השנה.

הדין בלשון הנפלא של "לבסומי" – לשון התבשמות:

ואמר מוהר"א ש נ"י, שבזה מקימים דברי חכמינו הקדושים (מגלה ד' ע"ב), תיב אדם לבסומי בפורי'א עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, "לבסומי" הוא מלשון "בשמים", שנעשה מבשם על ידי שתיתו, ויצא ממנו ריחות טובים ותפלות נוראות התלויים בהם וברית (קושי מוהר"ן חלק א' סימן ב').

עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי

ונהו' עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הינו שאין הפרש וחלוק אצלו בין מדת החסד למדת הדין, כי מרב דבקותו אל השם יתברך הוא מגיע אל השגת "מעין עולם הבא", שיודע שכל מארעותיו הם לטובתו (קושי מוהר"ן חלק א' סימן ד'). ובין הנעשה עמו על ידי "ארור המן", ובין הנעשה עמו על ידי "ברוך מרדכי" – הכל לטובתו הנצחית, הינו להביא אותו לדבקות אמתית בו יתברך, וכשאדם שותה יין בפורים באפן כזה, אזי פועל בשתיתו ובתפלותיו

בְּעֵינֵינוּ זְכוּר, תַּעֲנִית אֶסְתֵּר, מַחְצִית הַשָּׁקֶל, קְרִיאת הַמְּנוּחָה וּפְזוּרִים _____ לֹא

הַרְבּוֹת דְּבָרִים נִזְרָאִים, וּבִדְבַר יִמְלֵא הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כָּל מִשְׁאָלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה.

פְּזוּרִים בְּמַחְצֵתוֹ שֶׁל מֹזְהָרָא"ש נ"י

וְכִי שְׂזָכָה לְהִיּוֹת פֶּעַם בְּמַחְצֵתוֹ שֶׁל מֹזְהָרָא"ש נ"י בְּיָמֵי הַפְּזוּרִים
הַקְּדוּשִׁים, יוֹדֵעַ פְּרוֹשׁ דְּבַר זֶה, כִּי בְּיָמֵי פְזוּרִים הָיוּ שְׁפָתוֹתָיו שֶׁל
מֹזְהָרָא"ש נ"י מְרַחֲשׁוֹת תְּפִלוֹת וּבְרָכוֹת כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה, כִּי הָיָה
שׂוֹתֵה יַיִן בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל, וְאַחַר כֵּן הָיָה סוֹגֵר עֵינָיו וּמִתְפַּלֵּל לְפָנֵי
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּדַבְּקוֹת עֲצוּמָה, בְּאֵלֵינוּ יוֹשֵׁב לְבָדוּ בְּחִדְרוֹ, וְרַק בְּשִׁהְיוֹ
בְּנֵי אָדָם נְגָשִׁים אֵלָיו לְקַבֵּל בְּרַכְתּוֹ הָיָה מִפְּסִיק וּמְכַרֵּךְ אוֹתָם וְהוֹזֵר
לְתַפְּלוֹתוֹ וְלְדַבְּקוֹתוֹ, וְהַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם סָפְרוּ נִפְלְאוֹת מִן הַבְּרָכוֹת
שֶׁזָּכְרוּ לְקַבֵּל מִמֹּזְהָרָא"ש נ"י בְּיָמֵי פְזוּרִים, וְאָמְרוּ שֶׁהַבְּרָכוֹת שֶׁקִּבְּלוּ
מִמֹּזְהָרָא"ש נ"י בְּפְזוּרִים הוֹעִילָה לָהֶם לְכָל הַשָּׁנָה, אֲשֶׁרֵי הַזִּזְכָּה
לְבָלוֹת אֶת יָמֵי הַפְּזוּרִים הַקְּדוּשִׁים בְּדַבְּקוֹת אֲמִתִּית אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

